

millioner videoklip. Så digitalisering er en vigtig og fremadrettet del af vores arbejde for at få kulturen ud til flere.

Men der er mange andre områder, f.eks. den danske kulturkanon. I den har vi givet en bred introduktion til højdepunkterne i vores kulturhistorie. Vi har sørget for, at den er kommet bredt ud til alle danskere. Kanonudgivelsen er som bog med indlagt dvd uddelt til skoler og uddannelsesinstitutioner i 135.000 eksemplarer og solgt i boghandelen i et oplag på 25.000 stk. Der er også skabt en hjemmeside for kanonen med særlig vægt på formidling tilgængelig for børn og unge, og i øvrigt også for fremmedsprogede. Ved at få kanonen bredt ud i samfundet vil vi selvfølgelig skabe større viden om kulturarven. Det er klart. Men vi vil mere end det. Det skal være en fælles referenceramme og derved være med til at skabe sammenhængskraft i samfundet.

Jeg vil også fremhæve læselystkampagnen. Vi har sikret, at der er kommet bøger ud på børnehavebibliotekerne, sikret læsehuler, læsequizzer, forfatterbesøg, skriveworkshopper, forfatterkurser, børnebogspriser og tv-shows. Det er blot nogle af de over 130 projekter, som har givet børn og unge lyst til læsning. Kampagnen har vist, at det virker at appellere til lyst og frivillighed, når børn skal lære at læse. Derfor har vi også for de kommende år afsat penge til at udbrede læselysten.

I det hele taget er det vigtigt, at vi på alle fronter gør en bred indsats for, at kulturen kan nå frem til de mennesker, der ikke som en selvfølgelighed benytter sig af kulturens mange tilbud. Bl.a. derfor har vi i Kulturministeriet fokuseret meget på nye publikumsgrupper som et væsentligt fokusområde. Det betyder helt konkret, at alle statslige kulturinstitutioner skal overveje behovet og mulighederne for at tiltrække nye publikumsgrupper f.eks. med hensyn til køn, alder eller etnisk herkomst. Et godt eksempel, som vi har været med til at støtte, er Betty Nansens projekt C:NTACT, hvor unge indvandrere kommer ind og lærer at spille deres egne historier for publikum. Jeg har selv overværet deres optræden, og det kan godt være, at det ikke er kunst, men det er stærkt underholdende og meget vedkommende teater.

Endelig har vi med initiativet kultur i hele landet gjort en målrettet indsats sammen med kommunerne for at udbrede kulturen også i yderområderne. Kultur i hele landet går netop ud på at bakke op om den lokale kulturpolitiske

indsats. Det gør vi ved at indgå frivillige kulturaftaler med kommunerne, så kommunerne kan arbejde sammen og sætte initiativer i gang, som den enkelte kommune ikke kunne alene. Staten hjælper til. 24 mio. kr. var der i 2007 afsat til nytænkende kulturprojekter uden for hovedstadsområdet, og det fortsætter naturligvis. Strategien har været en stor succes. I dag er hovedparten af Danmark dækket af kulturaftaler, og jeg skulle hilse og sige, at det bobler af kulturelle aktiviteter uden for hovedstaden. Det er til gavn for kulturlivet, og ikke mindst i udkantsområderne, og det synes jeg er en stor fornøjelse.

Samlet er der således meget, vi fra kulturpolitisk side har gjort og har tænkt os at blive ved med at gøre for at gøre kulturarven og kunsten mere tilgængelig for publikum. Vi kan støtte børns læselyst, vi kan give gratis adgang til museer, vi kan digitalisere kulturarven, vi kan støtte bibliotekernes arbejde med nye brugergrupper, og vi kan støtte kommunernes kulturpolitiske tiltag i hele landet. Alt det gør vi allerede. Kulturpolitikken kan sørge for, at der findes tilbud med kvalitet, og den kan også bidrage til, at befolkningen kender den. Men vi ved fra undersøgelser, at det hænger sammen med mange andre forhold, om den enkelte vælger at benytte tilbuddene. En kulturpolitik, som har som mål, at alle partout skal være kulturelt aktive, får derfor let en formynderisk karakter, som jeg ikke bryder mig om. Vi skal som bekendt trække hesten til truget, men vi kan altså ikke tvinge hesten til at drikke.

I det her beslutningsforslag foreslås der en række tiltag med udgiftskrævende initiativer, som kan bringe kulturen ud til de socialt dårligt stillede og ud i alle egne af landet. Herved tror jeg, at Socialdemokraterne mener, at man også kan udjævne den sociale ulighed. Som sagt en på mange måder sympatisk tankegang, men efter min bedste overbevisning bytter man altså her om på hønen og ægget. For den kulturelle ulighed følger af den sociale ulighed og ikke omvendt. Desuden er jeg ikke tilhænger af og tror ikke på, at man kan drive socialpolitik med kulturpolitiske virkemidler. Det er i hvert fald ikke set, at det virker nogen steder, og det vil nok også være en usund tankegang. De mange konkrete forslag til nye initiativer er desuden stærkt udgiftskrævende, og forslagsstillerne anviser ingen finansieringsmuligheder, så derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Jeg mener altså ikke, at der findes kulturpolitiske initiativer, som på kort sigt kan eliminere